

PIERRE PEVEL
MAGICKÁ
PŘÍJÍŽ

Prokletí Černé
královny

Magická Paříž Prokletí Černé královny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Pierre Povel
Magická Paříž – Prokletí Černé královny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MAGICKÁ PŘÍJÍŽ

Prokletí Černé královny

Pierre Pevel

Byla jednou Paříž divů...

... místo s pařížskou scénérií, které však nikdy tak úplně neexistovalo.

Pohádky z dřívějších časů a stejně tak bájná stvoření, která je inspirovala, mají vlast. Této vlasti se říká Druhý svět. V atlasu ji nehledejte, nenajdete ji ani na mapě staré tisíc let. Druhý svět není země, ostrov ani světadíl. Druhý svět je... zkrátka svět, namouduši. Žijí tam víly a jednorožci, obři a draci. Daří se tam městům i královstvím, která jsme připisovali pouze legendám. A čas tam ubíhá úplně jinak.

Druhý svět sousedí se světem naším. Kdysi si oba světy byly tak blízké, že se občas jeden druhého dotýkaly. Tehdy vznikaly nenápadné přechody, zamaskované cesty, vratké mosty přes propast, jež odděluje tyto světy a obvykle se nedá překročit. Kdo tudy přešel, mohl potkat v zákrutu ztracené pěšiny smutnou královnu, laskající bílého jelena, jemuž do boku pronikl šíp; jindy zase pastevec prozkoumával strž a za ní objevil údolí, které čaroděj odsoudil k věčné zimě; tu zase osamocенý rytíř projel v cestě za slávou blyskotající se stěnou vodopádu k neznámým krajinám, kde na něj čekalo dobrodružství. Kolik lidí učinilo podobnou zkušenost? Kolik básníků a pěvců vyprávělo

o těchto cestách? Určitě dost na to, aby jim ostatní naslouchali. Ale příliš málo na to, aby jim uvěřili. Již tehdy učenci popírali existenci Druhého světa a jeho divy. A titíž se i dnes mudrlant-sky snaží přemalovat naše sny šedou barvou...

Ale zapomeňme na ty protivné osoby a vraťme se k Druhému světu. Vskutku existuje, a stačilo málo, a mohl změnit historii. Co by se asi stalo, kdyby se Druhý svět a jeho kouzla od nás nevzdálily, ale naopak se k nám přiblížily? K čemu by došlo, kdyby Druhý svět, podporován příznivou astrální konjunkcí nebo rozmarem osudu, svobodně rozvíjel svůj vliv na naši Zemi a naplnil ji zázraky, které by nám časem připadaly naprosto běžné?

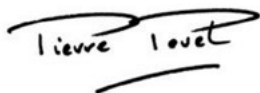
S vaším dovolením připustíme, že k tomu došlo, a přenesme se do Francie na počátku dvacátého století. Ještě přesněji: prozkoumejme její hlavní město. Co máme před očima? Na první pohled vidíme malebnou a zastaralou Paříž z období belle époque. Je to Paříž širokých bulvárů a haussmannovských činžáků, dlážděných ulic a plynových pouličních lamp, lidových čtvrtí, kde jako by se od Vidocqových časů nic nezměnilo. Je to však i Paříž prvních automobilů, triumfující secese a Elektřiny – víly, která se začíná kradmo ukazovat. Na zdech se roztahují malované reklamy: obrovskými písmeny vychvalují sušenky Lefèvre-Utile, Michelinovy pneumatiky a pastilky Cachou Lajaunie. Pánové mají hrdé kníry, na hlavách buřinky a slamáky; dámy nosí šněrovačky, sukně a spodničky, vysoké šněrovací botky. Už se mezi fiakry objevují nablýskané hřmotící automobily, patrové omnibusy, tramvaje tažené koňmi, mezi nimi se proplétají ruční vozíky, cyklisté a neohrožení chodci. Na nádražích plivají, kašlou a chrápou obrovité parní lokomotivy, jejichž hvízdání, ohlašující odjezd vlaku, se rozléhá pod vysokými střechami hal. Eiffelova věž se z výšky svých dvaceti let dívá, jak na vrcholku Montmartru vyrůstá bazilika, připomínající nazdobený dort.

Tu a tam se množí markýzy ze skla a zelené litiny, chránící vchody do metra, které se od Světové výstavy pod zemí stále rozvětjuje a značí počátek století i nové éry.

Tak to je tedy stručně Paříž, jaká byla. A teď si představte...

Představte si hejna barevných ptáků hnízdících mezi chrlicí Chrámu Matky Boží; představte si, že na Elysejských polích se v noci z listoví stromů line něžné, zlatohnědé světlo; představte si, že v Seině sídlí sirény; představte si, že v každé fontáně se koupe rusalka, v každém parčíku skotačí dryáda; představte si, že vrby se vesele chichotají; představte si, že kočky mají křídla a trochu školometsky diskutují o filozofii; představte si, že ve Vincenneském lesíku žijí pod dolmeny šotci; představte si, že za pultem v bistroch pobíhají skřeti s vyhrnutými rukávy, šaškovskou čepicí a špačkem cigarety za uchem; představte si, že je Eiffelovka postavená z bílého dřeva, které za svitu měsíce zpívá; představte si, že drobounčí strakatí dráčci loví hmyz těsně nad trávníky v Lucemburské zahradě a v letu lapají krystalky síry, které jim házejí děti; představte si moudré a hovorné stoleté duby; představte si jednorožce v parku Buttes-Chaumont; představte si, jak královna víl jede do opery automobilem Rolls Royce Silver Ghost; a k tomu si ještě představte temná spiknutí, několik šílených učenců, dva nebo tři zlé čaroděje a soukromé kluby pro *gentleman*y – mágy.

Tohle všechno si představte, a budete mít jakýs takýs (nepatrný) pojem o tom, co je to Paříž divů...

Prolog

Rychlík z Petrohradu do Varšavy, tažený překypující silou mohutné lokomotivy, se řítit hvězdnatou mocí jako slepé monstrum, jež nemohlo nic zadržet. Temná masa poháněná parou se valila polskou krajinou a šířila hluk připomínající kovárnu; plnila vzduch pronikavým hvizdem, když se blížila k vesnickým nádražím, kterými projela bez zpomalení, a vzápětí zmizela za zuřivého kraválu v rozechvělém tichu, v němž se vznášela prchavá mračna žhnoucích uhlíků.

Byla téměř půlnoc a navzdory tomu kraválu vypadalo všechno podivně klidné v lůžkovém oddělení první třídy, které obývala baronka de Saint-Gil. Tady pouze lehké kolébání spíše hýčkalo, než obtěžovalo, a nepříjemné zvuky jen velmi tlumene pronikaly lakovaným dřevěným obložením, koženým táfováním a sametovými závěsy. Na stolečku zvonila stříbrná lžička položená na podšálku čajového servisu. Přestože byly dveře na toaletu zavřené, chvěly se v pantech a narážely o zárubeň v diskrétním rytmu kolejových pražců.

Isabel de Saint-Gil seděla ve výklenku upraveném jako lavice a četla ve svitu lampy, jejíž plamen se lehce zachvíval. Byla krásná a elegantní, vysoká, štíhlá, hrudník měla stažený korzetem, který ji nutil držet se vzpřímeně a současně podtrhoval její vábné oblé tvary. Dosud na sobě měla šaty s honzí-

kem slonovinově béžové barvy, které si oblékla na večeri v restauračním vagonu. Klobouk si však už odložila a její hustá rezavá hříva, protkaná světlými pramínky, byla vyčesána do rafinovaného drdolu, jen pár neposlušných kadeří z něj unikalo a vlnilo se jí na šíji. Mladá žena byla zcela zaujatá četbou a pohnula se, jen když otáčela stránku; její jemný profil spoře osvětlovalo nepříliš jasné zlaté světlo. Přehodila si nohu přes nohu, a hedvábí zašustilo. Ukázala se hezká botka a nadzvedla sukni a spodničky, jejichž těžký zpevněný okraj se od této chvíle pohupoval podle pomalého rytmu vlaku.

Patrně příliš krátký knot lampy zčistajasna zaprskal a zhasl, a kupé se ponořilo do tmy. Isabel de Saint-Gil bezmyšlenkovitě lusкла prsty. Plamen se poslušně znovu rozhořel a vtom kdosi zaklepal na dveře.

„Ano?“

„To jsem já, paní,“ pravil tlumený hlas.

Baronka nevzrušeně zvedla pohled. Duhovka jejích očí byla temně jantarová a zářily v ní smaragdové záblesky.

„Dobrá, Luciene... Pojď dál,“ pronesla.

Objevila se osoba, která by zezadu mohla připomínat muže malého vzrůstu. Drobná postava, sotva metr padesát, ve skromném konfekčním obleku a s pěkně vyčíděnými střevíci, držela v ruce buřinku. Ale Lucien Labricole nepatřil k lidskému plemeni. Byl to skřet, jak o tom kromě jeho výšky svědčily i velké mandlové oči, vystupující lícní kosti, ústa beze rtů a chybějící brada. Pro tuto rasu byla typická hlavně hrubá pleť barvy pís-ku. Dalším charakteristickým rysem byly zlomyslně svítící oči.

„Nespala jste,“ zkonstatoval a zavřel za sebou dveře.

„Dobře vidíš, že ne.“

Lucien vypadal vzrušeně.

„Co se děje?“ zeptala se klidně baronka. „Něco vážného?“

„Řekl bych, že ano, má paní. Ulisjenko je nám na stopě.“

„Úžasná novina!“

„To jistě ne. Ale chci říct, že není daleko.“

„Skutečně?“

Skřet zachytil v jejím tónu osten ironie.

„Vy jste to věděla?“

Isabel de Saint-Gil jen nedbale mávla rukou.

„Výhodou při jednání s muži a hlavně s vojáky je, že jsou předvídatelní... Můžeš mi nalít šálek?“

Lucien sledoval barončin pohled až ke stolečku a čajovému servisu. Zvedl konvici a zkonstatoval, že nic nevází.

„Je prázdná,“ pravil.

„Ale ne. Tak ji dolij.“

Poslechl, a kouřící pramínek nejlepšího kenilworthu už stékal do šálku. Skřet se diskrétně usmál a sám pro sebe pokýval hlavou.

„Cukr?“

„Prosím.“

Lucien podal své paní šálek i s podšálkem. Zatímco Isabel de Saint-Gil míchala lžičkou čaj, utrousila:

„Poslouchám tě.“

„Nuže, řekl mi to vrchní číšník z restauračního vozu...“

„Francouz?“

„Ještě lépe, pochází z Batignolles!“

„Svět je malý...“ poznamenala baronka.

Potom navázala:

„A dál...?“

„No a v poslední etapě naší cesty čekal na vlakvedoucího telegram. Byl v něm příkaz zpomalit rychlost a nakrátko zastavit mimo jízdní řád v jednom hnízdě, jehož jméno jsem nezachytil, ale podle mého mínění asi nebude moc daleko.“

„A z toho vyvozuješ...“

„Že Ulisjenko a jeho pochopové tam budou čekat!“ vzrušeně vyhrkl Lucien. „A že nastoupí, aby nás mohli chytit za límec.“

„Tvoje dedukce jsou velmi správné,“ řekla baronka a napsala se čaje. „Ostatně se mi zdá, že zpomalujeme...“

*

Nebylo to vlastně ani nádraží. Jenom místo ztracené ve venkovské krajině – s nástupištěm krytým zvětšelou střechou pouze na jedné straně a s přístřeškem a cisternou – kde mohla lokomotiva načerpat zásoby vody. V dálce se dal ve tmě rozeznat ještě temnější osamocený statek a několik stromů, jejichž siluety se odrážely na horizontu.

Velkou rychlostí sem přijížděl daimler s odrytou střechou a drkotal po cestě s vymletými kolejiemi. Ostře zatočil, vyjel na rampu nástupiště a prudce zastavil v protisměru, až pneumatiky zaskřípěly. Dvojité kužel reflektorů šlehal po okolí. Čtyři ozbrojení ruští vojáci se tísnili na zadních sedadlech impozantního vozu, zbraně měli postavené mezi koleny. Vepředu vedle řidiče, jemuž kvůli ochranným brýlím a helmě s hledím nebylo vidět do tváře, seděl plukovník carovy tajné policie Ulisjenko. Byl to vysoký, suchý padesátník s výraznými rysy a šedivějícími, nakrátko ostříhanými vlasy. Měl sice civilní oblek, ale všechno na něm – od strohého vystupování až po přísnou fyziognomii – ukazovalo na vojáka z povolání.

Plukovník se prudce zvedl, rukama se pevně zachytil o přední sklo a upřel své ocelově šedé oči na severovýchod. Zaslechl zpomalující vlak ještě dříve, než ho spatřil, a rty se mu stáhly do ledového úsměvu.

Včas, pomyslel si.

Jak se rychlík Petrohrad–Varšava blížil, přikázal Ulisjenko svým vojákům, aby vystoupili z vozu, a pak udělal totéž. Rychlík se sunul podél nástupiště krokem; muži počkali, až k nim dojede poslední vagon, a pak vyskočili

na jeho zadní plošinu. Vlakvedoucí tam na ně čekal a zapískal, potom se vyklonil a zamával lucernou, aby strojvůdci viděli jeho znamení.

Vlak okamžitě nabral svoji obvyklou rychlost.

*

„Dobrá,“ ucedil Lucien Labricole a očima sledoval vzdalující se vlak. „A co teď?“

Na hlavě měl buřinku a jenom stěží zvedl úctyhodné zavazadlo. Těsně vedle něj stála na chodníčku vedle nástupiště Isabel de Saint-Gil a rovněž pozorovala zmenšující se vlak. Oblékla si mohutný rezavý plášť, sladěný ozdobami s kloboukem, a nesla napěchované cestovní zavazadlo.

„A teď,“ pravila, „využijeme automobilu, který nám tu plukovník Ulisjenko laskavě nechal k dispozici.“

Skřet se otočil k nástupišti. Daimler se skutečně nehnul z místa a jeho reflektory stále svítily. Šofér zůstával. Opíral se o karoserii, brýle mu visely na krku a helmě si zvedl na čelo; právě si zapaloval cigaretu.

„A co on?“ zeptal se Lucien.

„On?“ odvětila baronka žertovným tónem. „Jsem si jistá, že nás odveze, kam budeme chtít.“

Naprosto přirozeně vykročila kupředu, došla na nástupiště a blížila se ve světle reflektorů k vozu.

„Jste volný?“ otázala se.

„Zajisté, paní baronko,“ odvětil šofér s posměšným přízvukem chlapa z Belleville.

Nevěřící Lucien je rychle dostihl.

„Auguste! Jsi to ty, Auguste?“

„Jistě, Lulu,“ opáčil řidič s širokým úsměvem. „Jsem to já!“

„Myslel jsem si, že na nás čekáš ve Varšavě!“

„No, a vidíš...“

Auguste Magne, břichatý a současně svalnatý, převyšoval pidimuže o několik hlav. Bez námahy se chopil zavazadel a urovňal je do zadního zavazadlového prostoru. Lucien však nepřestal naléhat:

„Nepochybuju o tvém nadání, ale říkám si, jak se ti podařilo zmást Ulisjenka a ty druhé. Museli přece s tebou mluvit, ne?“

„Da.“

„A jak jsi to provedl?“

„Poslouchal jsem, když bylo nutné poslouchat, a odpovídal jsem, když bylo třeba odpovídat. Ale u vojáků se to neděje tak často.“

„V ruštině?“

„Jo, kruci!“

„A odkdy žvaníš rusky?“ udivil se skřet.

Auguste se bez odpovědi prosebně obrátil k Isabel de Saint-Gil:

„Ještě k tomu, má paní... Mohla byste pro mě něco udělat? Protože už vlastně nevím, v jakém jazyce myslím...“

„Neznepokojuj se,“ uklidnila ho baronka. „Účinky toho kouzla se brzy rozplynou. Za několik hodin nebudeš umět ani slovo rusky.“

Nasedli do vozu, baronka sama využila pohodlí zadního sedadla.

„Ty, Gusi, necháš mě řídit?“ zeptal se Lucien.

„A kdopak má krásnou helmu?“

„Ty.“

Augustovy oči se smály, ale přesto nasadil falešně zkomoucený výraz a pokrčil rameny.

„Kutna dělá mnicha,“ uzavřel to a usedl za volant. „Tak kam teď, paní baronko? Jedeme do Varšavy?“

„Ne, to je příliš nebezpečné. Směr jih.“

„Rakousko?“

„Ano. Hranici přejedeme v Krakově. A odtamtud pak Vídeň, Bavorsko... a Paříž.“

„Ach...“ povzdechl Lucien zasněně. „Paříž... Konečně!“

Auguste se zešíroka usmál a nastartoval.

„Jedeme! *Cestou necestou, řádem neřádem!*“

Vám, kdo čtete tyto řádky, bude tahle průpovídka jistě připadat značně ubohá. Každopádně to tak připadalo Isabel de Saint-Gil, která se přesto shovívavě usmála a zabořila se hlouběji do pohodlného sedadla. Lucien Labricole však pokýval hlavou a potichu mu vyčetl:

„To jsi nemusel, Auguste... Opravdu nemusel...“

Kapitola první

Čtyřiaadvacátého července odpoledne přejel fiakr po Mariině mostě, pokračoval v cestě podél Anjouského nábreží, potom opustil rušný provoz a pustil se po zvučném dláždění poklidné uličky na Ostrově svatého Ludvíka. Ještě je třeba poznamenat, že bylo toho dne v Paříži nádherné počasí. Na obloze zářilo obrovské slunce a jen tu a tam se po ní rozplývaly roztržené, téměř nehybné mráčky. Ze Seiny stoupala hladivá svěžest.

Ulička lemovaná nádhernými domy končila jako slepá ulice na výstavném kruhovém náměstí. Kočí dovedl své koňské spřežení až na její konec, pak se vrátil a zastavil před číslem sedmnáct. Z fiakru vystoupil elegantně oděný padesátník. Otevřel jedno křídlo dveří vsazených do dvoukřídlových vrat a záhy už šlapal po štěrkem vysypaném nádvoří, až se před ním objevila fasáda krásného měšťanského domu. Vyběhl po vnějším schodišti, zatáhl za šňůru zvonku, a zatímco čekal, upravil si vestu, kterou zakulacovalo pěkné břicho. Uvnitř dozněl zvonek, ale nic se nedělo. Muž zazvonil znovu a sraštil obočí. Podíval se na své kapesní cibule, pak se ještě pro jistotu mrkl na mosaznou tabulku připevněnou na zdi. Bezpochyby byl ve správnou dobu na správném místě. O krok couvl, díval se do oken a zdálo se mu, že se v prvním pos-

chodí pohnula záclona. To ho přesvědčilo. Smekl klobouk a vstoupil.

„Pane Griffonte...? Je tu někdo...?“

Opomněli jsme říct, co stálo na tabulce. Návštěvník tam mohl číst:

Louis Denizart Hippolyte Griffont

Mág Azurové lóže

Jen pro objednané

*

Hala byla pustá. Na věšáku visely vedle velkého zrcadla sako, přšiplášť a buřinka. Na stolku čekala pošta, až si ji někdo přečte. Vlevo stoupalo nahoru schodiště. Navoskované parkety lehce vrzaly.

„Pane Griffonte...? Tady pan Carrard. Nikdo neodpovídal, tak jsem si dovolil vstoupit...“

Jeho hlas zněl přinejmenším váhavě.

Jmenovaný Carrard nesměle kráčet dál temnou a tichou chodbou. Nepotkal živou duši a došel až do salonu, jehož vysoká, dokořán otevřená francouzská okna za polozavřenými okenicemi vedla do zahrady. Místnost byla vzorně čistá, přepyčově a vkusně zařízená. Okrové přitímí lichotilo kůži, laskalo měď a lahodilo lakovanému dřevu. V čalouněném křesle dřímал kocour stočený do klubíčka. Měl hustou, krátkou, hedvábnou, modrošedou srst, ale hlavně – a Carrard jen vykulil oči – ochmýřená křídla složená podél boků. Nebylo pochyb: je u mága...

Zvíře zvedlo jedno víčko, mrklo na návštěvníka a opět se vrátilo ke své siestě. Avšak ani se nepohnulo, když se najednou ozval strašlivý kravál, který vylekal Carrarda. Ze zahrady sem doléhal zvuk spalovacího motoru, jemuž selhával startér.

Hluk se ozval znovu a pak žalostně utichl, tentokrát ho však doprovázely tlumené nadávky.

Carrarda to zarazilo, ale současně přesvědčilo, že konečně někoho objevil, a vyšel do zahrady. Na okamžik ho oslnilo prudké slunce, než se vydal pod loubí růžového sadu v plném květu. Vzadu se tyčilo malé stavení z červených cihel, odkud se ozývalo vrčení motoru. Carrard došel až k němu a s údivem spatřil dílnu s dokořán zejícími rozviklanými dveřmi a jediným oknem. Uvnitř se ve změti různého nářadí a náhradních dílů jakýsi muž bez úspěchu snažil seřadit motocykl na špalcích. Kupodivu to tady nepáchlo benzínem ani horkým olejem – spíše tu byl cítit teplý med. Z motoru však přesto vystupovala při každém stisknutí pedálu plynu podivná zlatistá mračna.

„Promiňte,“ odvážil se Carrard ve chvílce přestávky.

Druhý muž zvedl nos, usmál se, vypnul motor a narovnal se. Byl to vysoký krásný čtyřicátník atletické postavy, i přes lehkou začínající tělnatost. Oči měl velmi světle modré. Husté hedvábné vlasy, navzdory jeho věku bílé jako sníh, se ve světle leskly jako ocel. Temnější a pěkně zastřížený knír už také šedivěl. Měl vyhrnuté rukávy u košile, rozepnutý límec; šle mu plandaly na stehnech. Ačkoli byl ten muž oblečen velmi nedbale, jeho vzhled působil přesto stále impozantně. Měl v sobě ono cosi, co se obvykle připisuje pouze britským gentlemanům a spočívá ve schopnosti vypadat stále co nejlépe, a to v jakémkoli oděvu a za všech okolností: zkrátka představoval směsici na odiv stavěné jistoty a přirozené elegance.

„Dobrý den,“ pravil.

„Dobrý den, pane.“

„Pojďte dál, pane, prosím.“

Carrard se snažil, aby na nic nešlápl.

„Co pro vás můžu udělat, pane?“ zeptal se kutil a utíral si ruce do hadru.

„Jsem Carrard.“

„Těší mě.“

„Mě rovněž.“

„Čím vám můžu prospět?“

„Myslím, pane, že máme schůzku...“

„Myslíte?“

„Ano. Mám tu čest hovořit s panem Louisem Griffontem?“

„Ovšem.“

„Tak jsem si tím jistý: máme schůzku.“

„Skutečně? A kruci!“

Natáhl si šle, popadl sako, které viselo na hřebíku, a dodal naprosto přirozeně:

„Musel jsem na to zapomenout... Připomněl byste mi laskavě, jaký máme den?“

*

„Opravdu, pane Carrarde, to se nedá prominout.“

Usadili se v salonu v pohodlných křeslech stojících po stranách nízkého stolku. Okenice jednoho okna teď byly otevřené a vpouštěly sem světlo. Pomalé tikání pendlovek odpočítávalo vteřiny. Okřídlený kocour spal.

„Takže ještě jednou,“ pravil znovu Griffont, „prosím, abyste mě laskavě omluvil. Když pracuju na *Nezkrotné*, nesleduju čas, a protože jsem svého sluhu pověřil nějakými pochůzkami po městě, nebyl tu nikdo, kdo by vás přijal.“

Stačil se převléknout a lehce se upravit. Teď měl na sobě elegantní šedý oblek s dvouřadým sakem a jednořadou vestou; s celkem sladěná kravata temnější šedi svírala stojací límec bílé bavlněné košile. Na prsteníku jeho levé ruky zářil safír pečetního prstenu.

„*Nezkrotná*?“ opakoval Carrard.

„Můj motocykl, říkám mu tak. Víte, momentálně pracuji

ještě na posledních úpravách motoru, který jsem vynalezl. Nefunguje na benzín, ale na podivuhodné světlo.“

Carrard sice nechápal, ale přikývl. Bylo mu známo, že některé druhy stromů dovezených z Druhého světa mají schopnost zachycovat a uchovávat sluneční světlo. Rovněž tak věděl, že tyto stromy produkují světélkující mízu – pověstné podivuhodné světlo, které se dá sbírat. Netušil však, že by se mohlo stát pohonnou látkou.

„Čaj?“ zeptal se Griffont.

Zamyšleného Carrarda to překvapilo a vteřinu váhal.

„Ehm... ano. Velmi rád.“

Griffont vstal a přešel do vedlejší místnosti. Carrard vrhl neklidný postranní pohled na okřídleného kocoura, který – na to by byl přísahal – neztratil nic z rozhovoru, byť měl přivřené oči. Aby odvedl myšlenky, zadíval se na hodiny, které vydávaly drnčivý zvuk pendlovek, a zaznamenal, že kyvadlo nehybně visí.

Griffont se skoro okamžitě vrátil s porcelánovým servisem na podnose.

„Můžu se vás zeptat, kdo vás ke mně doporučil?“ otázal se, usedl a postavil podnos na nízký stolec.

„Pan Falissière.“

„Ach! Edmond patří k mým výborným přátelům...“

Griffont poklepal na čajovou konvici, v níž to najednou zabublalo a hrdlem vyšlo trochu páry. Hned nato naléval.

„Cukr? Mléko? Citron?“

„Ne, děkuji.“

Carrard vypil doušek a cítil povinnost říct:

„Je vynikající.“

„Kenilworth.“

„Prosím?“

„Ten čaj. Je to Kenilworth, můj oblíbený druh. Dodávají mi ho z Londýna.“

„Výtečný, opravdu.“

Carrard odložil šálek a podšálek, potom si popotáhl cípy saka.

„A co kdybychom si popovídali o tom, co vás zajímá...“ navrhl Griffont.

„Jistě... Možná víte, že jsem ředitelem soukromého hráčského klubu: *Klub Richelieu* v Richelieuově ulici ve druhém okrsku. Můj podnik zahájil činnost před šesti lety. Přitahuje vybranou a věrnou klientelu, muže z nejlepší společnosti. A až do nynějška nic neposkvřnilo jeho úctyhodnost.“

Vše bylo řečeno s jistým stavovským uspokojením. Kocour ve svém křesle líně změnil pozici a znuděně povzdechl. Carrarda to zmátlo, cítil se jako profesor, jehož výklad přerušil výkřik nepozorného lajdáka.

„Prosím, pokračujte,“ pravil Griffont a vrhl temný pohled na kocoura.

Carrard rozpačitě zakašlal do dlaní a navázal:

„Už nějakou dobu však teď jeden z mých stálých hostů vyhrává. Vyhrává hodně, nikdy neprohráje, a to s pravidelností, která by mohla vzbudit obdiv, kdyby nebyla podezřelá. Ten člověk, o němž mluvím, totiž není obratný hráč. Zato se zdá, že se těší až neuvěřitelnému štěstí. Raději řeknu: nemožnému štěstí. Jako by se díval svým spoluhráčům do karet. To však nelze!“

„A co hraje?“

„Trochu všechno. Bakarát, whist...“

„Ale pokaždé jsou to karty...“

„Ano, jistě.“

Griffont dopil šálek a položil ho na stůl vedle sebe.

„Jméno toho muže?“

Carrard zaváhal.

„Odtud to jméno nevyjde,“ ujistil ho Griffont.

„Jérôme Sébrier.“

„Jaká je jeho profese?“

„To nevím. Myslím, že žije z malé osobní renty. Ale je to muž z vysoké společnosti a až donedávna jsem neměl jediný důvod litovat, že jsem ho do klubu přijal.“

„Byl vám doporučen?“

„Zajisté. Pravidla vyžadují, aby každý nově přijatý člen měl svého kmotra.“

„A kdo je Sébrierovým kmotrem?“

„Pan François Ruycours,“ nadmul se pýchou Carrard. „Bezpochyby ho znáte...“

„Podle jména,“ ucedil Griffont, na nějž to jméno valně nezapůsobilo.

Ruycours byl známá pařížská osobnost. Jako dědic vznešené rodiny zaujímal nejasně definované místo na ministerstvu zahraničí na nábreží d'Orsay, ale proslavil se hlavně svými způsoby, vybranými manýry a adresářem přecpaným jmény. Měl všude otevřené dveře. Přetahovali se o něj a pouhá jeho přítomnost mohla přinést proslulost nějakému salonu či restauraci. Večírek, jehož se nezúčastnil, ztratil prestiž.

Griffont chvilku přemýšlel a hladil si přitom palcem a ukazovákem prošedivělý knír.

„Jste si skutečně jistý, že pan Sébrier jen zkrátka neprožívá prokletě šťastné období? To se může stát špatným hráčem stejně jako těm nejlepším...“

„Jsem si tím jistý.“

„Takže hraje falešně.“

„Samozřejmě, ale jak to dělá? Mí krupiéři ho sledují, rovněž tak několik strážců, které jsem najal. Já sám jsem pozoroval Sébriera zblízka. Marně.“

„Někteří falešní hráči jsou velmi obratní.“

„Nikdy ne natolik, aby na delší dobu zmátli několikero párů pozorných očí. Mohu se pochlubit, že znám všechny jejich triky, a někteří moji dozorcí jsou dokonce bývalí falešní hráči, kteří se napravili...“

Griffont si dopřál chvilku času a pak upřel na Carrarda své modré oči.

„Takže jste si vyvodil, že by za tím mohlo být kouzlo,“ řekl.

„Ano.“

Vstal, Carrard ho hned následoval.

„Nemůžu vám nic slíbit, pane. Jen se zakrátko osobně vydám do *Richelieua*, abych se podíval, oč tam přesně běží.“

„Nic víc nežádám,“ opáčil Carrard a vzal si klobouk.

Viditelně se mu ulevilo.

„Jen si pomyslete, v jaké jsem situaci. Nemůžu Sébriera vykázat bez důkazu, a přesto...“

„Ničeho se neobávejte. Ujmu se toho případu.“

Přešli do haly.

„Má Sébrier nějaké ustálené zvyky?“ zeptal se ještě Griffont, když otevíral návštěvníkovi dveře. „Třeba dává nějakému večeru v týdnu přednost?“

„Hraje u mě každou sobotu večer.“

„Znamenitě, tedy na shledanou v sobotu.“

„Na shledanou, pane Griffonte. A děkuji.“

Na schodišti si stiskli ruce.

*

Když se Griffont vrátil do salonu, rozepnul si knoflíčky u vesty a natáhl se na pohovku, kotníky si křížem položil na jedno opěradlo, šiji si opřel o druhé. Do kapsy saka sáhl pro zapalovač a stříbrné cigaretové pouzdro. Vytáhl cigaretu, zapálil si ji a vypustil ke stropu několik obláčků dýmu.

Sotva třikrát potáhl, okřídlený kocour pokrčil čenich a zakašlal.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se ho Griffont.

„Myslím si, že je to hodně nepříjemný zlozvyk,“ odvětilo zvíře s oxfordským přízvukem.

„Nemluvil jsem o tabáku, Azincourte.“

Kocour se zvedl a dlouze se protáhl. Nejdříve vyhrbil hřbet a zatáhl hlavu. Potom zvedl zadek a předními tlapkami dosáhl co nejdál. Současně dvakrát roztáhl svá chvějící se křídla do plného rozpětí.

Když skončil s touto jógou, naléhal Griffont dál:

„Tak co? Jaké je vaše mínění?“

„Podle mého,“ pravil Azincourt, „je v tuto chvíli nejdůležitější, že přijdete pozdě na schůzku.“

Griffont se nadvzděl na lokti.

„Na schůzku?“

„S madam de Brescieux.“

Griffont se prudce posadil. Jak je vidět, i mág může být roztržitý a zapomínat.

„To je dneska večer?“

„Ano,“ potvrdil rozvážně kocour.

Griffont se zlobil sám na sebe. Mrkl na hodiny, zaklel a vyběhl ze salonu, cestou si zapínal vestu. V chodbě se najednou zarazil. Vrátil se, postavil se do dveří, zkřížil paže a podezíravě se zadíval na kocoura.

„Poslyšte, Azincourte...“

„Ano?“

„Jak víte, že se mám dnes večer sejít s madam de Brescieux?“
Kocour zaváhal.

„Bezpochyby jste přede mnou o té schůzce mluvil,“ zkusil to.

„Jsem si jistý, že nikoli.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Tak to musel být Étienne...“

„Ani ten ne.“

„Ach...!“

Rozpačitý Azincourt se zadní tlapkou poškrábal za uchem.

„Vy jste zase četl moji poštu, že?“ vyjel na něj Griffont.

„Tedy, já...“

„Víte dobře, že to nesnáším! Nemůžete si to odpustit?“

Griffont nečekal na kocourovu odpověď a obrátil se k odchodu. Uražený Azincourt setrval ve stejné pozici ještě několik vteřin a potom vznešeně odkráčel do zahrady.

Okřídlené kočky, bytosti pocházející z Druhého světa, se nespokojují s tím, že mluví. Jsou to učenci, a za tuto vlastnost vděčí výjimečné dlouhověkosti a jedinečné schopnosti: vstřebávají totiž obsahy knih, na nichž spí. A nejen knih, novin, ale všeho psaného, ať už tištěného či ne, počítaje v to i korespondenci.

Griffont se právě chystal vyjít z haly, když vešel Étienne. Vysoký a hubený sluha měl černé oči, pleť bílou jako křída, vysoké čelo a vlasy spíše oranžové než rezavé. Byl v černém obleku s vestou, na oslnivě bílé náprsnice se vyjímal černý motýlek.

„Pán odchází?“ zeptal se udivujícím basem.

„Ano, Étienne. Mám schůzku.“

„Pán povečeří venku?“

„Ano. Užijte si večer.“

„Děkuji, pane. Přeji pánovi hezký večer.“

„Na shledanou, Étienne.“

Po těch slovech Griffont odešel. Ani za sebou nezavřel dveře.

Kapitola druhá

Eiffelovka se tyčí na levém břehu, na konci Martova pole mezi vojenskou školou a Seinou. Věž vysoká přes tři sta metrů byla jednou z hlavních atrakcí hlavního města už v belle époque. Dokončili ji v roce 1889 pro Světovou výstavu, která se toho roku konala v Paříži. Byla postavena podle plánů svého slavného architekta, ale přesto ji všichni pokládali za výtvor Druhého světa. Armáda skřetů ji skutečně zbudovala ze dřeva stromu na Zemi neznámého. Tomuto čistě bílému dřevu se připisovaly neobyčejné vlastnosti, z nichž dvě byly prokázány: za svitu hvězd se z něj linulo tlumené světlo a za úplňku vydávalo melodický, vážný, stěží postřehnutelný zvuk. Věž byla architektonickým veledílem, gigantickou a půvabnou konstrukcí z drážek a čepů, takže Pařížané hrdě tvrdili, že v ní není ani jeden šroubek. To tvrzení sice bylo pravdivé, ale přece jen spíše zavánělo slovní hříčkou, neboť několik šroubů a matic muselo držet pohromadě mechanické výtahy pohybující se mezi poschodími.

Griffont dorazil na místo ve fiakru a vyšel na druhou plošinu. Na hlavě měl šedou buřinku ladící s oblekem a v ruce držel hůlku s hlavicí ve tvaru bájného ptáka gryfa – napůl lva, napůl orla –, jenž ve spárech svíral modrý broušený krytál. Griffont byl tím, čím byl, a tato hůlka pro něj znamena-

la víc než pouhý doplněk. Obezřetný mág nikdy nevychází bez své hole.

Cécile de Brescieux již čekala; opírala se lokty o zábradlí a pozorovala město. Byla krásná a štíhlá, s pružnou, urostlou postavou, chránila se před sluncem krajkovým slunečníkem. Možná neměla tak zaoblené tvary, jak to vyžadoval tehdejší diktát módy, ale tento nedostatek bohatě vynahrazovalo její uhlazené chování a výjimečný půvab, který ještě podtrhoval sytý červený kostým lichotící její bledé pleti a uhlově černým vlasům. Na rukavici levé ruky jí zářil na prsteníku rubín.

Griffont si lokty razil cestu mezi chodci, přiblížil se až k ní, a protože ho neviděla, pravil:

„Promiňte. Mám zpoždění.“

Cécile de Brescieux se pomalu obrátila a usmála se na něj, což vydalo za všechna odpuštění.

„Ale ne, vůbec ne,“ odvětila.

Sklonil se k ní a zlehka se dotkl rty ruky, kterou mu podávala.

„Dobrý den, Cécile.“

„Dobrý den, Louisi.“

„Odkdy jste v Paříži?“

„Sotva pár dní.“

„A zůstanete?“

„Nakrátko.“

Společně se pak obrátili k městu, které se rozkládalo pod nimi. Byla tu Suffrenova třída, velké pouťové kolo, které se dosud točilo, pozůstatek po Světové výstavě z roku 1900. Ale v dále směrem na severozápad, daleko za hranicemi města, přitahovala pohledy jiná kuriozita – zvedaly se tam štíhlé a bílé věže paláce královny víl a zářily jako fata morgana. Toto vzácné divadlo přitahovalo většinu zvědavců na plošinu, takže Griffont a Cécile de Brescieux, kteří stáli stranou, nebyli rušeni.

„Můj dopis vás určitě překvapil...“

„Trochu...“

Vlastně se naposledy viděli před rokem a jeden druhému o sobě nedali vědět.

„Ale dopis sám mě neudivil tolik jako místo schůzky,“ pravil Griffont. „Zdálo se mi, že Eiffelovku příliš v lásce nemáte...“

„To opravdu ne. Ale kde najdete v Paříži lepší místo, odkud na ni neuvidíte?“

„Bod pro vás.“

Vyměnili si spiklenecký pohled.

Cécile de Brescieux byla čarodějka, proto se od posledního setkání vůbec nezměnila. Byla členem Růžové lóže, a nepatřila tudíž ke stejnému bratrstvu jako Griffont. Existovalo více lóží, z nichž tři nejznámější nesly označení podle jejich emblematické barvy: růžová, azurová a zlatá. Každá lóže měla jinou filozofii a sledovala jiný cíl. Ačkoli bratrstva částečně působila z vypočítavosti či ze zvyku v utajení, přesto mělo každé z nich svoje oficiální sídlo. Pryč byly doby, kdy mágové museli provozovat svoji činnost ve skrytu.

Cécile de Brescieux náhle zvažněla, položila ruku na Griffontovo zápěstí a pravila:

„Musím k vám být upřímná, Louisi. Napsala jsem vám nejen proto, že jsem opět chtěla vidět starého přítele.“

„Aha.“

„Mohl byste mi prokázat jistou službu.“

„Přeruším vás.“

Zaraženě na něj pohlédla.

„Prosím?“

„Dokážete si představit, že bych vám tu službu odmítl prokázat?“

Zaváhala.

„Já... myslím, že ano...“

„A nebyl bych v tom případě ve vašich očích zbabělec, hrubián nebo špatný přítel?“

„Jistěže ne.“

„Takže se obrácíte na mága a spřízněnou duši, je to tak?“
Přisvědčila.

„V tom případě, odložme náš rozhovor na později, ano?“
uzavřel to Griffont. „Nechci riskovat, že by odmítnutí z mé strany pokazilo naše shledání. Stravme spolu příjemný večer, později bude dost času, abychom probrali vaši záležitost. Souhlasíte?“

„Budiž.“

A Griffont nabídl Cécile de Brescieux rámě, do nějž se ochotně zavěsila.

*

Na Branlyho nábřeží nasedli do fiakru, jeli podél Seiny, dále po mostě Alexandra III., Královskou ulicí, přešli náměstí Svornosti a vystoupili u chrámu Madeleine. Potom kráčeli pěšky po velkých bulvárech a rozprávěli. Stmívalo se, večer byl vlahý a klidný. Paříž se pomalu chystala změnit tvář. Dělníci, řemeslníci, úředníci a švadlenky se po skončeném pracovním dni vraceli domů. Ti, které neodvážel omnibus, mizeli ve vchodech do metra, zatímco poslední milovníci toulek po městě už se na chodnících potkávali s prvními nočními ptáky. Městští zřízenci zapalovali plynové lampy.

Bylo ještě brzy, a tak Griffont navrhl, aby se před večerí trochu prošli. Zvolna vystoupali po bulváru Kapucínů, minuli Operu, došli až do Drouotovy ulice a pak zamířili zpátky. Celou cestu, která vedla pod stromořadím, si vychutnávali scenérii, již nabýzely fasády velkých hotelů a divadel, výlohy obchodů, předzahrádky restaurací, stánky zmrzlinářů, čajovny a přeplněné terasy kaváren.

Byla trochu strkanice, vlahý večer vytáhl lidi do ulic. V módě byl slamák. Seděl na hlavě mnohých pánů i slečinek, které s přestřípnutým pasem, v lehké sukni a bílé blůze vesele kráčely ve dvou či ve třech. Svobodní číhali na oplacené úsměvy. Páry se procházely zavěšené. Pravidelně člověk v davu potkával nádherné uniformy, které jejich majitelé hrdě předváděli. Na lavičkách dělali povyk uličníci, obtěžovali dívky a vysmívali se měšťákům. Několik strážníků s bílým obuškem za opaskem a temným pohledem pod štítkem čepice bdělo nad pořádkem. Pouliční vyvolávači přitahovali hrozný zvědavců. Někteří prodávali zázračné zboží: nože, které se nikdy neotupí, univerzální odstraňovače skvrn, hadry, které se nikdy neopotřebí; jiní nabízeli různé tretky, šátky a kapesníky, kravaty po tuctech, papírové hračky. Jeden obchodník s lékořicovou šťávou nesl na zádech svoji chromovanou cisternu a cinkal pohárky, v nichž podával svůj nápoj. Z fiakrů pravidelně vystupovali elegantní dámy a pánové v černých oblecích a mizeli pod markýzou divadla nebo ve dveřích nějaké restaurace.

Griffont a Cécile de Brescieux si vybrali velkou osvětlenou restauraci, jejíž interiér byl obložený dřevem, nábytek potažený kůží a zářilo to tady zlacenými zrcadly. Požádali o tichý stůl, večereli, vzpomínali na společné známé a probírali poslední novinky z malého světa mágů. Cécile navštěvovala Paříž jen zřídka, a měla se tedy mnohé dovědět. Zdrželi se tu poměrně dlouho, a když vyšli, byla venku překrásná hvězdnatá noc. To vnuklo Griffontovi nápad, že pojedou v otevřeném kočáře až na Elysejská pole, kde se listoví stromů, lemujících tuto třídu, mělo právě duhově zbarvovat a vydávat trochu světla, jež nastrádalo během dne. Cécile však byla unavená a odmítla, proto zamířili směrem k paláci Garnier a hledali fiakr.

„Dovolíte?“ otázal se Griffont, než si zapálil cigaretu.

„Prosím, poslužte si.“

Náměstí Opery bylo téměř pusté. Dnes večer se nehrálo.

„Co kdybychom přešli k věci?“ navrhla Cécile de Brescieux.

„Poslouchám.“

„Nuže, přála bych si, abyste zašel místo mě do knihovny v Ambremeru a vypůjčil mi tam několik knih.“

„Knih?“

„Ano. Zde je seznam.“

Z kabelky vytáhla složený papír a podala ho Griffontovi. Přelétl očima popsaný list a obsah mu připadal bezvýznamný: stály tam názvy čtyř nebo pěti knížek o magii; poslední byla jakási tajemná rodinná kronika.

„Abych vám to vysvětlila, Louisi... Ráda bych využila vašeho prostřednictví, abych sama zůstala ve stínu. Nechci, aby se vědělo, že jsem do těchto knih nahlédla.“

„*Se vědělo?*“

„V Růžové lóži.“

V Griffontových očích to pobaveně zaplálo; Cécile de Brescieux měla značně nespoutaného a akčního ducha, takže nevycházela vždycky nejlépe s hierarchií svého bratrstva.

„Jistě, Cécile. Ale prokažte mi prosím laskavost.“

„Ano?“

„Neurážejte moji inteligenci a vyškrtněte čtyři tituly z toho seznamu. Neboť pouze rodinná kronika těch...“

A přečetl:

„... LaTour-Fondvalových vás zajímá, že je to tak?“

Čarodějka se usmála.

„Věděla jsem, že se mám obrátit na vás...“ pravila.

A čtyři zbytečné odkazy zmizely z papíru.

*

Griffont usadil Cécile de Brescieux do fiakru a mávl na dalšího kočího, který ho na jeho žádost vysadil na Radničním náměstí. Zbytek cesty urazil pěšky volným krokem, svižně má-

val hůlkou a na tváři měl šťastný výraz. Vzal to přes most Ludvíka Filipa, potom po Bourbonském a Anjouském nábřeží, zahnul do své ulice, ale minul číslo sedmnáct. Dorazil až ke kruhovému náměstí a strčil do kovových vrátek, které uzavíraly úzký průchod mezi dvěma činžáky.

Na jeho konci byl rozkošný, všemi zapomenutý parčík, ztracený mezi slepými zdmi. Zanedbané záhony a zarostlé chodníčky, stará fontána, která už neměla vodu, několik stromů a dvě nebo tři červotočem prožrané lavičky svědčily o tom, že se o něj už dávno nikdo nestará. Vinula se tudy zapleplená šterková cesta; rychle dovedla návštěvníka k cíli.

Griffont se jako obvykle usadil na lavičku do stínu větroví starého dubu. Odložil klobouk, rozepnul si vestu, pohodlně se uvelebil, zapálil si cigaretu a bavil se tím, že z úst vypouštěl barevné kotoučky dýmu.

„Dobrý večer, Louisi,“ ozval se vážný hlas, jehož krásný tón připomínal zvuk violoncella.

„Dobrý večer, Balthazare.“

„Nádherná noc, že?“

„Opravdu nádherná,“ potvrdil Griffont.

Hovořil ke stromu, jehož mohutný kmen se tyčil za opěradlem lavičky, na níž seděl. Hlas dubu jako by přicházel z jeho listoví. S trochou představivosti se člověku mohlo zdát, že v hrbolaté a drsné kůře vidí náznak obličeje.

„Dlouho jste tady nebyl.“

„Skutečně? To je mi líto.“

„No, když říkám dlouho, pak mám na mysli vaše kritéria. Nikoli moje, samozřejmě... Zač tedy vděčím té radosti, že vás opět vidím...?“

Griffont si ulehčeně povzdechl.

„Strávil jsem velmi příjemný večer, víte? A protože se mi ještě nechtělo domů...“

„Dobře jste udělal... Říkáte, že jste prožil velmi příjemný večer? Vyprávějte mi o něm.“

Mág s radostí poslechl a podrobně vylíčil průběh své schůzky s Cécile de Brescieux.

„Zdá se mi, že paní de Brescieux je vaše velmi dobrá přítelkyně,“ pravil Balthazar. „Už jednou jste mi o ní povídal.“

„Ano. Občas se vídáme, když má cestu do Paříže. Ale nemluvil bych zrovna o přátelství...“

„Ne?“

„Spíše jde o vzájemný obdiv a úctu. A také o obapolnou důvěru, která nebyla za celá léta nikdy zklamána. Ona je velká čarodějka, víte? Velmi vzdělaná.“

„Znáte ji tedy už dlouho.“

„To je slabé slovo!“ zvolal pobaveně Griffont. „Byli jsme si představeni za Regentství.“

„Za Regentství?“

„Ano, za Ludvíka XV.“

„Hrome!“

Balthazar byl starý přibližně sto let. Narodil se v Druhém světě a jako velmi mladého ho přesadili do Paříže. V té době vzbudila ta událost senzaci: ztělesňoval symbol. Potom plynul čas a skoro se zapomnělo na první moudrý dub, který víly darovaly lidem. Eiffelovka a její tuny kouzelného dřeva dokončily dílo zapomnění.

„Přesto nechápu,“ pravil Balthazar, „proč si paní de Brescieux nepůjčí sama knihu, která ji zajímá.“

Griffont se neurčitě ušklíbl.

„Myslím, že podniká nějaká pátrání, která se jejímu bratrstvu zrovna nezamlouvají. Jak ji znám, mohla dokonce dostat rozkaz, aby nic nedělala. Odtud to přání diskrétnosti. Každopádně by to nebylo poprvé, co nedbala na direktivy Růžové lóže.“

„Pátrání?“

„Nevím, oč jde.“

„Nezeptal jste se?“

„Ne. Bylo by to netaktní, že? A pak, už jsem vám řekl, že mám v Cécile naprostou důvěru. Pokud bude třeba, abych něco věděl, vysvětlí mi to v pravý čas. Kromě toho...“

Balthazarovy větve se zachvěly závanem větru a Griffont se taktně odmlčel. Věděl, že učené stromy se takhle dorozumívají s celým světem, že vítr přenáší zprávy z listoví do listoví. Stejně to bylo s toky vod, jejichž peřeje a zurčení hovořily ke skalám, k břehům, k rusalkám. I oceán promlouval k tomu, kdo mu uměl naslouchat.

„Krátce,“ uzavřel to Griffont, když větve přestaly hovořit, „tuhle službu jsem jí nemohl odmítnout.“

„Takže brzy přinesete onu slavnou knihu paní de Brescieux?“

„Ne. To není přesné... Domluvili jsme se, že nechám knihu ve své lóži a že si ji tam Cécile příležitostně vyzvedne.“

„To byl její nápad?“

„Myslím, že ano.“

„A vy nevíte, kde paní de Brescieux bydlí...“

„Vidíte!“ zvolal udiveně Griffont. „Máte pravdu! Zapomněl jsem se jí na to zeptat.“

„Mohla vám to říct sama.“

Najednou zaskřípěla vrátka do parčíku.

„Ach! To jsou mí zamilovaní,“ pronesl Balthazar.

„Prosím?“

„Už nějaký čas se tady každý den o půlnoci scházejí. Jsou mladí, nevinní, milují se a vyslovují rozkošné přísahy.“

„Na téhle lavičce?“

„Ano, právě na ní.“

„To tedy musím pryč!“

„Děkuji vám za ně.“

Griffont se zvedl, vzal si hůl a klobouk, ale zapomněl si zapnout vestu.

„Kdy půjdete do Ambremeru?“ zeptal se dub potichu.

„Už zítra,“ zašeptal Griffont.

„Přijdete mi o tom povědět?“

„Slibuji. Na shledanou.“

„Dobře se vyspěte, Louisi.“

Griffont na zpáteční cestě potkal dva mladé objímající se lidi a usmál se na ně.

Ani si toho nevšimli.

Kapitola třetí

Nazítří se Griffont probudil ve skvělé náladě a pochutnal si na výtečné vydatné snídani, kterou mu připravil Étienne. Kolem deváté hodiny vyšel z domu, pěšky opustil Ostrov svatého Ludvíka a v ulici Rivoli zašel do metra. Byla to linka číslo jedna, tedy první, která byla v Paříži v roce 1900 vybudována mezi Vincennes a Maillot. O devět let později měla Paříž jen dalších šest.

V úzkém vagonu z lakovaného dřeva se Griffont nechal kolébat až do konečné stanice. Vystoupil tedy u Maillotské brány a na nástupišti si všiml starého známého, který jel stejnou soupravou jako on. Byl jím skřet jménem Népomucène Lherbier. Měl na sobě světlé šaty a na hlavě slamák, v ruce nesl doktorský kufřík.

„Hej! Lherbiere!“

„Griffonte!“

Népomucène Lherbier byl zvláštní případ. Ne proto, že byl skřet, ale protože byl doktor medicíny. A ještě přesněji, byl zvláštní případ, protože byl skřet *a* k tomu doktor medicíny. Skřeti sice nebyli hlupáci, ale neměli příliš chuti ani nadání ke studiu. Byli z nich šikovní řemeslníci, mechanici, jakým nebylo rovno, výjimeční instalatéři, klempíři, geniální kutilové. Ale knihy – pokud nešlo o technické příručky nebo inže-

nýrská pojednání – jim padaly z rukou. Učení skřeti neexistovali. S jedinou výjimkou.

„Jak se vám daří, Lherbieri?“

„Velmi dobře, děkuji.“

„A jak se mám já?“

Skřet se usmál.

„Podle mého se vám daří znamenitě.“

„Vynikající diagnóza. Jste nadaný.“

Lherbier byl tedy lékař, a navíc jeden z nejlepších v Paříži. Nebylo však pro něj lehké prosadit se a vykonávat své povolání. Protože pocházel z této rasy, jen těžko si dobýval důvěru lidí. U skřetů zase vzbuzoval bázlivý, někdy až nepřátelský údiv. Jeho bratři ho považovali za zvláštního tvora, jako by byl vykořeněný. Marně opakoval, že nemocný je vždycky jenom porouchaný organický stroj, nikoho nepřesvědčil. Kdyby měl nějaký tvor sloužit jako potvrzení přísloví, že nikdo není ve vlastní zemi prorokem, byl by to zajisté Nepomucène Lherbier.

„Jedete do Ambremeru?“ otázal se.

„Ano,“ odvětil Griffont.

„Jako já!“

Společně se vydali spojovací chodbou a dorazili na jiné podzemní nástupiště. Lherbier zaplatil u okénka svůj lístek měděnou mincí, která platila pouze ve Druhém světě; Griffontovi stačilo, aby ukázal svůj pečetní prsten mága z Azurové lože. Obr, který je pouštěl dál, se na ně vlídně usmál. Ovšem jeho mohutná, dva metry padesát vysoká figura, nízké čelo a malá vpadlá očka pod srostlým obočím působily velmi nebezpečně až hrozivě navzdory na odiv stavěné laskavosti.

Na nástupišti nepostávalo mnoho lidí, jen několik mužů a žen. Hlavně skřeti. A pak jedna elegantní dáma v klobouku se závojíčkem, příliš vysoká, jemná a ušlechtilá na to, aby patřila k lidskému plemeni. Bezpochyby to byla víla. Držela se

stranou, nehýbala se a nemluvila. Nikdo se k ní nepřibližoval a všichni rozmlouvali tiše, jako by byli v kostele.

Přijel vlak stejně luxusně vybavený a pohodlný jako soupravy pařížského metra. Dveře vagonů ovšem nezdobil znak hlavního města, ale erb Ambremeru: olistěný strom, z něž vykukovala věž s cimbuřím pod sedmi hvězdami rozmístěnými do kruhu. Griffont a Lherbier se sami usadili v první třídě; víla nastoupila do prvního vozu, který byl vyhrazen pro její národ. A jakmile nastoupili všichni pasažéři, metro se dalo do pohybu.

Když vlak projížděl podél Neuillyské třídy až k Seině, objevilo se nakrátko slunce, pak se souprava zanořila do nového tunelu. Ze stropu visely na stříbrných řetězcích opalizující koule a z nich se po vozech šířilo namodralé světlo.

„Co budete dělat v Ambremeru?“ zeptal se Népomucène Lherbier.“

„Vyzvednu tam ve vílí knihovně jednu knihu. A vy?“

„Jedu tam pro lék. Jeden můj pacient trpí strašlivými nočními můrami, které nejsou zaviněny špatným zažíváním, to mi věřte. Je to k uzoufání, ale já počítám s tím, že by mu mohla ulevit *Liliapis azura*. Jak víte, tahle květina roste jenom ve Druhém světě. A i tam je vzácná. Nejsem si jistý, jestli ji u lékárníka seženu.“

„K jakému apatykáři chodíte?“

„Nejčastěji k Orismondu Ludionovi. A nebo Lepageovi.“ Griffont sebou cukl.

„Pochybuji, že byste u Lepagea sehnal, co potřebujete. Ale Orismonde bývá obvykle dobře zásobený... Kdybyste neuspěl, zkuste štěstí u Sigisberta Falea.“

„V ulici Žlutých platanů?“

„Ano. Odvolejte se na mě, pokud to bude nutné.“

Griffont mu podal svoji navštívenku; skřet ji s úsměvem přijal.

„Děkuji vřele, Griffonte. Jestli pro vás také můžu něco udělat...“

„Zapomeňte na to. Spíše mi povězte, co je u vás nového...“

A rozhovor pokračoval v přátelském tónu.

Jakmile vlak překročil hranici mezi světy, nic se nestalo, jen svit z luminiscenčních koulí se změnil z modrého na žluté. Griffont pocítil lehké mravenčení na zátylku. Právě vjeli do Druhého světa; brzy dorazí do hlavního města víl Ambremeru. Na Zemi se toto město iluzorně rozkládalo uprostřed lesa v Saint-Germain. Ale šlo opravdu pouze o iluzi. Mohli jste k němu kráčet, jak dlouho jste chtěli, nikdy jste k němu nedospěli, ani jste ho neztratili z dohledu – představte si obraz, na němž je v pozadí věž: i kdybyste přilepili nos na plátno, ta věž by byla stále stejně daleko v krajině. Stejně to bylo s Ambremerem, vzdáleným navzdory tomu, že byl vidět, a nepřístupným každému, kdo nepřešel do Druhého světa.

Aby se dalo cestovat z jednoho světa do druhého, bylo potřeba překročit nehmotné propasti. Umožňovaly to začarované mosty nebo přechody. Některé byly efemérní, přesunovaly se z místa na místo; jiné přetrvávaly. Kouzla a vzácné čáry vás rovněž mohly přenést z jedné strany zrcadla na druhou, ale to vyžadovalo výjimečný a nebezpečný výdaj energie. I pro mága Griffontova formátu bylo rozumnější a pohodlnější neporušovat zbytečně přírodní zákony. Raději tedy používal cesty, které otevřely víly, když se za úsvitu krvavé napoleonské epochy rozhodly ukázat na veřejnosti a vyjevit existenci Druhého světa.

Od oné památné události, když pominul úžas a – pro některé – i zděšení, bylo přecházení ze Země do Druhého světa stále běžnější a častější. Ale musíme přiznat, že nešlo ani tak o vzájemné ovlivňování: spíše Druhý svět pronikal do světa pozemského, nikoli naopak. Skoro žádá lidská technologie a civilizační vymoženost se neujala ve Druhém světě a jen

málo žen a mužů se tam na dlouhou dobu usadilo. Ale národy a bytosti z Druhého světa se naopak skvěle aklimatizovaly na Zemi. Magie se rovněž ze všech sil snažila ovlivnit přírodu na Zemi: všude, kde dosud nebyla, záhy rozšířila svoji flóru, svoji faunu a svá kouzla. Přesto se vliv Ambremeru neuplatnil na celé zeměkouli. Většina kontinentů zůstala ušetřena, a dokonce i v Evropě byla Paříž zcela výjimečná. Nikde jinde nebyl Druhý svět tolik přítomen jako právě zde. Taková se zdála být vůle víl. Nevědělo se, proč tomu tak je; i mágové o tom měli jen mlhavé tušení a mlčeli.

Vlak zpomalil a zastavil v jedné podzemní stanici, která se velice podobala těm, s jakými se člověk setkával v Paříži. Stejná architektura, stejné zařízení, stejný mobiliář; tedy i stejná výzdoba, ovšem kromě zeleného břechťanu vinoucího se po bílých keramických dlaždicích. Na velkých smaltovaných cedulích z jedné i z druhé strany klenby bylo velkými modrými kapitálkami napsáno „AMBREMER“. Cesta od Maillotské brány až k této konečné zastávce netrvala déle než dvacet minut. Všichni vystoupili.

Griffont a Lherbier se na povrchu rozloučili pod skleněnou markýzou, úplně stejnou, jakou v *modern style* navrhl Hector Guimard pro Paříž. Kolem však už nic jiného nepřípomínalo francouzské hlavní město.

Bylo to jiné město, jiný dav, jiný svět.

*

Ambremer byl středověké město, ale takové, jak si ho vy, já a většina našich současníků ve snech představujeme. Tedy malebné a krivolaké, ovšem s uličkami dlážděnými, a nikoli blátivými, s domy spíše z krásného kamene než ze špatné mazaniny, se střechami z červených tašek, a ne ze špinavých došků. Nepáchlo to tu močí, splašky ani hnojem, ale všude to

vonělo. Město lemovaly hradby. V jeho centru se na pahorku tyčily štíhlé bílé věže pověstného paláce královny víl. Přístav omývaly klidné vlny velkého jezera, skoro vnitrozemského moře. Na nárožích – na fasádách stavení pod oblouky kle-noucími se nad podchody – visely lucerny, které se samy roz-svěcovaly. Na obloze zářila dvě slunce Druhého světa, jedno žluté, druhé modré a trochu menší, sotva viditelné. Žluté slunce šlo svým obvyklým během: vycházelo a zacházelo; modré stálo na místě a v noci svítilo jako luna.

Obyvatelstvo bylo přinejmenším kosmopolitní: skřeti, obři, samozřejmě víly, nahé rusalky seděly na okrajích fontán, dryády – rovněž bez oděvu – se pohybovaly ve stínu velkých stromů. Bylo tu hodně žen a mužů, ale nedalo se příliš spolé-hat na první dojem, neboť mnoho bytostí z Druhého světa se bez zlého úmyslu oblékalo a česalo jako lidé. Většina obyvatel Ambremeru nosila klobouky a šaty podle módy, jaká v té době vládla v Paříži; zdejší by se tam klidně ztratili. Pouze víly měly vlastní módu: odívaly se do lehkých a průsvitných látek, které sotva zakrývaly jejich vysoká štíhlá těla. Byly pro-stovlasé, krásné a plné vznešeného půvabu, vlasy nosily roz-puštěné nebo spletené do těžkého copu, který jim sahal po pás. Byly vidět, jak krácejí po ulicích. Ony neviděly nikoho.

Griffont vstoupil pevným krokem do knihovny, sledován bdělým pohledem bílé okřídlené kočky. U vchodu se zapsal do knihy návštěv a nechal si ukázat cestu; nasměrovali ho k oddělení historického archivu a soukromých osob ze světa lidí. Tam se Griffont obrátil na starého úředníka skloněného nad katalogem. Byl to malý, kostnatý, téměř holohlavý mu-žík, mohlo mu být sto let. Jako by se ztrácel v tmavém obleku vyšlém z módy; jeho hubený krk plaval v košilovém límečku; na zahnutém nose měl lorňon. Titul knihy, který uvedl mág, mu nic neříkal, ale bude hledat: patrně si to vyžádá určitý čas. Griffont řekl, že nespěchá. Zatím se tady trochu projde.

Královská knihovna v Ambremeru byla světlá a vzdušná, bylo to skutečné veřejné místo. Sice se tu dbalo na klid čtenářů, ale všichni se tady mohli klidně procházet a bavit se. Budova vypadala spíše jako palác se svými závratně vysokými stropy, mohutným sloupovým, obrovitými okny. Byl tu nespočet teras, nádvoří a chodeb, ani jste si nevšimli, jestli jste uvnitř nebo venku. Tuto iluzi ještě podporoval kvetoucí břečtan, který sem prorůstal okny a dveřmi, šplhal se po pilířích či v kaskádách visel z klenby. Do klidných zahrad vedla okna i zasklené dveře. Stromy rostly pod prolamovanými kupolemi; fontány zpívaly v místech, kde se křížovaly chodby; sochy stály ve výklencích tichých a světlých čítáren. Tisícovky knih byly seřazené všude na stěnách, pod arkádami, v osvětlených vitrínách. Rozkošné barevné víly-světlušky vesele poletovaly mezi inkunábulemi, vzácnými tisky a svázanými rukopisy. Občas na knihovníkovu prosbu vyslídily těžké svazky na nepřístupných policích; přinášely je a potom usedly na vysoké regály a diskrétně sledovaly vzácná díla, zatímco se jimi čtenáři probírali.

Griffont využil klidu jedné křížové chodby, kde spal starý unavený lev-albín. Uhodl, že je tady ještě někdo, dokonce na stejné lavičce, kde sám podřimoval. Usmíval se na něj jakýsi muž v antracitovém obleku. Měl prošedivělé skráně, ale kníř velmi černý, mohlo mu být tak padesát pětapadesát let. Byl to velmi hezký muž, elegantní a vznešený. Nejvíc však udivovaly jeho plazí oči za malými kulatými brýlemi se stříbrnými obroučkami.

V ruce držel knihu.

„Dobrý den, pane Griffonte,“ řekl. „Mám vaši kroniku.“

„Dobrý den, Sah'arkare.“

Griffont se zvedl, aby mu podal ruku.

„Nevěděl jsem, že patří k vašim povinnostem nosit žadatelům knihy,“ dodal žertovně. „Musíte mít spoustu práce...“

„Vy sem však tak často nechodíte,“ odvětil laskavě konzervátor Královské knihovny v Ambremeru.

Griffont vzal knihu a mechanicky ji prolistoval.

„Děkuji,“ řekl.

„Není zač. Můžu vás doprovodit?“

„Budu rád.“

Kráčeli vedle sebe. Starý lev otevřel jedno unavené oko a díval se za nimi.

Sah'arkar byl drak a jako většina jeho soukmenovců považoval za praktičtější a pohodlnější brát na sebe v běžném životě lidskou podobu. Dříve než víly, vládli kdysi Druhému světu draci. Dlouhá válka, která ještě místy doutnala, postavila tyto dva národy proti sobě.

„Neberte to ve zlém,“ pravil Sah'arkar, zatímco sestupovali po vnějším schodišti, „ale byl bych vám vděčný, kdybyste byl na tuto kroniku velmi opatrný. Vlastníme ještě jeden exemplář, a pokud vím, ty dva jsou jediné. Jiné neexistují.“

Griffont poklepal na kapsu svého saka, v níž měl drobnou knížku.

„Nebojte se.“

„Ostatně, odpusťte mi moji zvědavost, ale co vás zajímá v téhle *Pravdivé kronice rodiny LaTour-Fondvalových*?“

Griffont se nehodlal zmínit o Cécile de Brescieux, a tak zalhal.

„Tu knihu jsem vypůjčil pro přítele. Doufá, že tam najde užitečné informace pro své genealogické pátrání.“

„Tak prosím buďte tak laskav a zopakujte svému příteli moji prosbu: ať je na knížku opatrný.“

„Slibuji.“

Přede dveřmi drak ustoupil, aby mohl Griffont projít. To byla příležitost, jak změnit téma.

„Dověděl jsem se,“ pustil se do toho Sah'arkar, „že Azurová lóže přijala nedávno nové členy...“

„Opravdu, je to tak. Podle zvyku na svatého Jana.“

Svátek svatého Jana byl dřívější pohanský svátek slunovratu a mágové z Druhého světa ho stále slavili. Důležité rituální obřady se konaly v tento den.

„Podle vás jsou to dobří rekruti?“

„To nám ukáže budoucnost. Ale v Paříži jsme přijali jednoho mladíka, jehož považuji za velmi slibného: je to François-Denis de Troisville.“

„Troisville... To jméno mi něco říká... Studoval v Ambremeru, nemýlím-li se.“

„Ano, to je on.“

Mezi řeči dorazili do velké haly. Bylo načase, aby se rozloučili.

„Tak tedy sbohem, pane Griffonte.“

„Velmi rád jsem vás opět viděl, pane konzervátore.“

„Ale ještě mě něco napadlo...“

Griffont si už nasadil klobouk. Zastavil se.

„Ano?“

„Paní de Brescieux patří mezi vaše přítelkyně...“

„Ano, to je pravda.“

„Setkal jste se s ní v poslední době?“

„Ne, proč?“

„Už delší dobu má vypůjčené naše knihy a stále je nevrací. Některé z nich jsou velmi vzácné, a tak jsem doufal...“

„Připomenu jí to při první příležitosti.“

„Velice vám děkuji.“

Ještě jednou se pozdravili a Griffont odešel. Byl na rozpacích.

Kapitola čtvrtá

Louis Denizart Hippolyte Griffont dlouho přemýšlel ve vlaku, který ho odvážel do Paříže. Nevěřil tomu, že se Sah'arkar zmínil o Cécile de Brescieux jen tak, bez úmyslu. Záminka byla zajisté uvěřitelná: pokud čarodějka skutečně stále nevrací do knihovny nějaké knížky, proč nepověřit Griffonta, aby ji na to upozornil? Jejich přátelství sice nebylo na veřejnosti nijak proslulé, ale přece jen se o něm vědělo. A co je normálnějšího, než když se knihovník stará o svůj knižní fond?

Přesto si však Griffont kladl otázky. Podle něj nemohla být náarážka na Cécile vzhledem k okolnostem tak nevinná. Nevyhledal krátce předtím knihu, kterou si vyžádala? Souhra okolností – pakliže tu byla – působila přinejmenším podivně. A co si myslet o Sah'arkarových otázkách? Že je za nimi pouhá zvědavost? To bezpochyby ne. V této souvislosti vypadal znepokojivě i samotný fakt, že se chtěl drak za každou cenu setkat s Griffontem. Zprvė proto, že se sotva znali. Dále proto, že Griffont nebyl osobnost, jíž by byl konzervátor Královské knihovny v Ambremeru povinován projevovat úctu.

Takže v tom něco vězí. Co si má Griffont o tom myslet? Že se vědělo o jeho schůzce s Cécile de Brescieux a posláním, jímž ho pověřila? To vypadalo nepravděpodobně. Ale na druhou stranu Druhý svět možná věděl, co spřádá čarodějka,

a tak mohl uhodnout, že se dříve či později bude zajímat o tu slavnou kroniku. Griffont tím k sobě přitáhl pozornost, protože byl Céciliným blízkým přítelem.

Ta knížka...

Griffont sklopil oči a podíval se na *Pravdivou kroniku rodiny LaTour-Fondvalových*, kterou držel v ruce. Šlo o knížku malého formátu, hezky svázanou, datovanou na začátek 19. století. Bezpochyby bylo vytištěno jen velmi málo exemplářů pro několik soukromých sbírek; Griffont pochyboval, že byla kronika někdy volně v prodeji. Na dvou až třech stech stranách vyprávěl hustě tištěný text o historii jedné francouzské šlechtické rodiny, jejíhož zakladatele povýšil do šlechtického stavu svatý Ludvík.

Griffont měl cestou do Paříže čas jen v rychlosti přelétnout to dílko. Přesto se do toho pustil.

*

Mélie d'Ambremer, královna Druhého světa, stála sama na balkoně svého apartmá. Dopoledne strávila v Radě, již předsedala, a teď si užívala několika okamžiků odpočinku. Nabízel se jí pohled na třpytící se vody jezera, přiléhajícího k jejímu hlavnímu městu, a na zelené pláně, které se kolem něj táhly do nedohledna.

Královna víl byla vysoká, krásná a štíhlá, měla vznešené a hrdé držení těla a na sobě róbu z šedého hedvábí a purpurového brokátu. Trápily ji však starosti a bylo to vidět na její zasmušilé tváři. Kromě stříbrného diadému na čele ji nezdobil žádný šperk. Její vlasy, černé jako uhlí, byly spleteny do těžkého copu, jehož konec, upevněný prstencem vlasů, se dotýkal beder.

Bílá okřídlená kočka, jedinečná svého druhu, ulehla na kamenné zábradlí. Královna se na ni usmála, když vtom za ní zvedla její dvorní dáma záclonu a pravila:

„Prosím za prominutí, madam.“

„Co se děje?“

„Jeho Excelence Sah'arkar žádá audienci u Vašeho Veličenstva.“

Méliane se stále usmívala na okřídlenou kočku a začala ji hladit po hlavě. V očích měla něhu. Zvíře předlo, natahovalo krk, přivíralo víčka. Celou svou bytostí se oddávalo mazlení.

„Ať vstoupí,“ pravila královna po chvilce.

Když Méliane d'Ambremer zaslechla, že se k ní zezadu někdo blíží, obrátila se. V tu chvíli už opět našla veškerou svoji vznešenost. Kočka předstírala lhostejnost a věnovala se zcela zbytečné očiště.

„Madam,“ pronesl drak poté, co se královně uctivě poklonil, „mám důležité zprávy...“

*

Po návratu do Paříže si Griffont vzal drkotající taxi a jel od Maillotské brány až k ulici svatého Klaudia ve třetím okrsku. Cestou ho ještě napadlo, jestli by si neměl kroniku rodiny LaTour-Fondvalových několik dní ponechat, aby měl čas si ji podrobně pročíst a možná i pochopit, proč je o ni takový zájem. Přesto váhal jen krátce. Cécile de Brescieux mohla tu knihu velmi nutně potřebovat a on jí nechtěl škodit. Takže splní do puntíku a co nejdříve slib, který jí dal. Ale nic mu nezabrání, aby nepožádal čarodějkou o obšírnější vysvětlení. Problémem bylo, že, jak si bezpochyby vzpomínáte, Griffont nevěděl, kde Cécile v Paříži bydlí.

Ulice svatého Klaudia se táhne mezi Turenneskou ulicí a Beaumarchaisovým bulvárem. Kdysi tady sídlil v čísle jedna v bývalém Bouthillierském paláci slavný dobrodruh Joseph Balsamo. Tento zvláštní palác stále existoval a pařížská odnož Azurové lóže tady měla svůj generální štáb. Každé bratrstvo –

Azurové, Zlaté nebo Růžové – mělo jedno takové sídlo ve většině hlavních světových měst. Ale historicky bylo tohle první svého druhu, které spatřilo světlo světa – činnost zahájilo za červencové monarchie v roce 1831. Proto se tedy lóži říkalo *První azurová*, zkráceně jen *První*.

První byla především klubem, jehož vzhled byl inspirován britským modelem. Jeho členové se sem chodili uvolnit, popovídat si, číst nebo se v tajnosti pobavit o záležitostech týkajících se Druhého světa a magie. Přesto však *První* nebyla vyhrazena pouze čarodějům. Přijímala ochotně vzdělance, badatele, historiky nadpřirozena a umělce. Mágové Azurové lóže ovšem nic neplatili, zatímco ostatní členové neměli takové štěstí a museli odvádět roční příspěvek. Posledním důležitým bodem vnitřního chodu lóže bylo, že sem nesměly ženy, a to ani čarodějky. V době, kdy čekalo sufražetky ještě hodně práce, neměli ctihodní pánové Azurové lóže dostatečně moderního ducha, aby zašli tak daleko.

Griffont zaplatil taxi, pozdravil portýra v uniformě a vstoupil. V hale předal svůj klobouk a hůl šatnáři a šel si popovídat s recepčním. Velmi vysoký a nápadně hubený recepční měl pěšinku uprostřed, narýsovanou jako podle pravítka, a vzezření i oblek odpovídající důležitosti jeho funkce: odměřený výraz a černý frak. Najali ho už při zahájení činnosti lóže a od té doby tady pracoval. Nikoho to neudivovalo.

„Dobrý den, André.“

„Dobrý den, pane.“

„Zabalte prosím laskavě tuto knihu,“ pravil Griffont a podával vrátnému kroniku LaTour-Fondvalových. „Předáte ji ode mě paní de Brescieux, až si pro ni přijde. Rovněž jí dejte tohle.“

Griffont si vzal z mahagonového pultu pero a napsal na zadní stranu své navštívenky: „Musíme si promluvit. Zavolejte mi.“ Ještě pro jistotu připsal své telefonní číslo i s názvem ústředny: *Brocéliande 19-68*.

„Spolehněte se, pane.“

Kniha a navštívenka zmizely pod pultem.

„Díky André. Kdo je tady?“

Vrátný znal Griffonta dost dobře na to, aby věděl, jací členové klubu by ho mohli zajímat. Je výhoda, když někdo zastává stejné místo skoro celé století: nakonec ví všechno o stálých návštěvnících. Tato přednost však nebyla jediná, pro niž si Andrého v lóži cenili.

„Právě dorazil pan Falissière, pane.“

„Výborně.“

Griffont zamířil do salonů a s potěšením znovu oceňoval přepych a klid tohoto místa. Pánové tady tiše rozmlouvali ve vybraném a pečlivě udržovaném prostředí: parkety byly navoskované, dřevo nalakované, pohovky a křesla potažené nádhernou kůží, vzácné bronzové předměty stály na starožitném nábytku. Ve vzduchu se vznášela vůně vosku, leštiidla, doutníků a starého portského. Kyvadlové hodiny odbíjely čtvrt hodinu, půl hodinu a celou jasným a tlumeným zvukem.

Všechno uvnitř bylo znovu zařízené, z původního paláce tady mnoho nezůstalo. Ve stylu nábytku a vybavení byl klub velmi *british*, měl také několik salonů v přízemí, dvě jídelny, přijímací sál v prvním patře, zasedací síň, knihovnu plnou zákoutí, místnůstek, dokonce tady bylo v posledním poschodí i pár ložnic. Podle ruchu se v suterénu skrývalo několik poněkud zvláštnějších místností, které byly určeny pouze mágům. Hovořilo se hlavně o tajemném trezoru a o dveřích, které vedly mnohem dál než do útrob Paříže...

Griffont našel Edmonda Falissiera ve společnosti Francoise-Denise de Troisville. Falissierovi bylo bezmála šedesát. Ani velký, ani malý, s žoviální tváří, nosil husté licousy, které už dávno vyšly z módy, a nezakrýval blahobytnou tělnatost svědčící o muži, který to někam dotáhl. Tento bývalý diplo-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.